

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Zonnebrand

Deel 2

Voordat je gaat kijken naar Deel 2 van 'Zonnebrand' willen we je dringend vragen om eerst Deel 1 te bekijken.

In deel 1 hebben we Kerstmis en Pasen aan twee testen onderworpen:

1. De Deuteronomium 12:31 test: Ligt de oorsprong van Kerstmis en Pasen in de antieke, heidense zonnegod-cultus? En doen we met deze feesten een poging om JHWH te aanbidden op een manier die hij haat, namelijk de weg waarop de volken hun goden aanbidden?
2. De Johannes 4:24 test: Wordt tijdens de Kerst- en paasdagen God aanbeden op een waarachtige of onwaarachtige manier? Immers, de Vader wil alleen aanbeden worden in Geest en in Waarheid.

Je zult je herinneren dat we aan de hand van feitelijke, historische bronnen en door christelijke geleerden getoetst materiaal overtuigend konden vaststellen dat Kerstmis en Pasen de genoemde testen op geen enkele manier doorstaan.

We ontdekten ook dat de gangbare en enige theologische verdediging daarvoor is, dat die dagen 'gekerstend' zijn, en dat het voor mensen dus mogelijk is om iets kwaads tot iets goeds te maken. Dat we God op onze eigen manier mogen aanbidden, ongeacht hoe God het wil en onderwijst. We ontdekten dat deze denkwijze de *mentaliteit van Kaïn* is, die ook ten grondslag lag aan de geschiedenis van Israël met het gouden kalf.

Nu willen we onderzoeken hoe al deze oude tradities uit de heidense zonnegodcultus vermengd werden met christelijke geloofsgebruiken. Om die vraag te beantwoorden moeten we teruggaan naar de tijd van Nimrod. Het verhaal van Nimrod vinden we in de Bijbel en in Babylonische legendes.

De oude Babyloniërs startten de moeder-kind cultus die vandaag de dag nog springlevend is. De Nimrod uit de Bijbel was de oprichter van deze valse religie. Hij wordt in historische documenten ook wel Ninus genoemd. In de Schrift staat dat Nimrod een machtige jager was voor JHWH.

De belangrijkste steden van zijn koninkrijk waren Babel, Erech, Akkad en Kalne, in het land Sinear. Vanuit dat land trok hij naar Assyrië waar hij Ninevé, Rehoboth-Ir, Kalah en Resen, een stad tussen Ninevé en Kalah, bouwde.

Genesis 10:8-9

En Cusj verwekte Nimrod; die begon een geweldenaar op de aarde te worden. Hij was een geweldig jager voor het aangezicht van de HEERE; daarom wordt gezegd: “Als Nimrod, een geweldig jager voor het aangezicht van de HEERE.

Het feit dat Nimrod ‘een geweldig jager’ was, betekent niet persé dat Nimrod goed was in het vangen van prooi. Hij was daarnaast iemand die mensen najaagde en overwon. Overigens kan het Hebreeuwse voorzetsel in vers 9 beter worden vertaald als ‘tegen JHWH’.

Het Historische Romani Scriptorium vermeldt het volgende:

Ninus (Nimrod) versterkte zijn verkregen positie door voortdurende onderdrukking. Hij onderwierp daarmee de naburige stammen en breidde zijn macht verder uit door de uitbreiding van zijn troepen. Hij trok op tegen andere stammen, en de ene overwinning baande de weg voor een volgende. Zo onderwierp hij alle volkeren van het oosten.

Dus in zijn dagen werd Nimrod gevreesd. Hij bouwde de grote stad Babel, later Babylon genoemd. Hij bouwde ook Ninevé, dat *woonplaats van Ninus* betekent. Ninus, of Nimrod was met Semiramis getrouwd. Na de dood van Ninus ging zij door met de heidense religie die hij had geïnspireerd, en ze verklaarde dat Ninus de zonnegod was geworden die aanbeden moest worden. Ze had een buitenechtelijke zoon: ‘Tammoez’.

Om haar overspel te verbergen verzong ze dat Tammoez in haar was verwekt door bovennatuurlijke zonnestralen, waarvan ze beweerde dat het haar dode (maar nu levende) echtgenoot Nimrod was, die de zonnegod was geworden - en dat Tammoez eigenlijk de gereïncarneerde Ninus was.

Deze Tammoez is precies dezelfde die we in de Schrift tegenkomen; vrouwen die zich in de tempel van JHWH met hun gezicht naar het oosten, neerbuigen en rouwklagen om Tammoez.

Ezechiël 8:14

En hij bracht me naar de ingang van de noordelijke poort van het huis van JHWH. Daar zaten vrouwen die rouwden om Tammoez.

In veel kerken wereldwijd zijn de banken gericht naar het oosten, naar de opkomende zon, en wordt de dienst op zondag, in plaats van op de zevende dag, de Sjabbat, gehouden. Dit zijn allemaal gebruiken uit de zonnegod-cultus die in de vierde eeuw door Constantijn, als een Trojaans Paard, in het christelijke geloof werden geïntroduceerd. Maar... ook voor de vierde eeuw liep Gods volk al tegen zulke problemen aan. Er is werkelijk *niets nieuws onder de zon*

Prediker 1:9

Wat er geweest is, dat zal er weer zijn. Wat er plaatsvindt, dat zal weer plaatsvinden. Er is niets nieuws onder de zon.

Gods volk is uitzonderlijk goed in het herhalen van dezelfde fouten. Elke keer zijn ze ervan overtuigd dat het dit keer om iets nieuws, en iets goeds, gaat. De heidense praktijken die in het oude Babylon begonnen met Nimrod, werden ook overgenomen door de Israëlieten.

De viering van de geboorte van Tammoez werd gewoonlijk gevierd tijdens de Winterzonnepunt. Veel oude volken geloofden dat de zon een god was, en dat de winter elk jaar kwam omdat de zonnegod ziek en zwak was geworden. Ze vierden de zonnepunt omdat het betekende dat de zonnegod zich begon te herstellen. De groenblijvende bogen herinnerden hen eraan dat alle planten weer groen zouden worden zodra de zonnegod weer op volle kracht was en de zomer terugkeerde.

In vroegere tijden werd de winterzonnepunt in Babylon gevierd als de geboorte van Tammoez, de god van de beplanting. Het was de kortste dag van het jaar, eind december. Men geloofde dat de gereïncarneerde god Nimrod de groenblijvende boom zou bezoeken om er cadeautjes bij te leggen.

Dit feest werd later bekend als: 'Saturnalia', en vrienden en familie gaven elkaar cadeautjes. Tijdens het leven van Nimrod en in de tijd daarna, waren veel aardbewoners aanbidders van de zon, omdat hun levensloop afhing van de jaarlijkse zonnecyclus aan de hemel. Er werden feesten gehouden om de zon terug te helpen keren van verre zwerftochten.

Freezer zegt:

De grootste heidense religieuze cultus die aan de wieg stond van de viering van 25 december als feestdag voor de Romeinse en Griekse wereld, was de heidense aanbedding van de zon, het Mithraïsme. Dit winterfeest werd 'de Geboorte' genoemd; de 'geboorte van de zon'. (De Gouden Boog, blz 471)

Een interessant feit is dat de winterzonnepunt eeuwen later, door volgelingen van die Mithras, werd gevierd als geboortedag van de onoverwinnelijke zon. In Perzië, en later ook in Rome, werd de verering van Mithras de Babylonische 'moeder-en-kind' aanbedding. Daarom ligt er binnen het Katholicisme, een afgeleide van Constantijns zonnegod-belangen, zoveel nadruk op Maria en het kind Jezus... Niet omdat de Bijbel daar de nadruk op legt, maar omdat het hielp om de heidense aanbidders van de zonnegod en de volgelingen van Jesjoea, samen te smelten tot een religieuze mengelmoes. En ondanks dat de protestanten terecht afstand namen van veel elementen van het katholicisme maakten ze de fout om met één voet in Constantijns gedachtegoed te blijven.

Het begon allemaal met Nimrod en door de jaren heen, werd in elke cultuur de naam van de zonnegod overgezet in de eigen taal. Net zoals Ninus of Nimrod de zonnegod was van de Babyloniërs, was Mithras de zonnegod van het Perzische Rijk. Zijn wedergeboorte (verjaardag) werd ook gevierd tijdens de winterzonnepunt rond 25 december.

De aanbedding van Mithras was in de dagen van de gelovigen in de eerste eeuw, wijdverspreid binnen het Romeinse Rijk. Net als de moeder-en-kind religies van omringende culturen een kopie waren van de Babylonische versie, had het Mithraïsme haar eigen moeder en kind;

Mithras werd geboren uit Anahita, een onberispelijke, maagdelijke moeder, die voor de hiërarchische verandering werd aanbeden als vruchtbaarheidsgodin. Er werd beweerd dat Anahita zwanger was van de 'verlosser', door het zaad van Zarathustra, bewaard in de wateren van het Hamunmeer in de Perzische provincie Sistan. De hemelvaart van Mithras zou hebben plaatsgevonden in 208 voor Christus 64 jaar na zijn geboorte. De geboorte vond plaats tijdens de winterzonnnewende, in een grot of spelonk, waar hij door herders werd bezocht en cadeaus kreeg. (Payam Nabaraz; 'Mithras en Mithraïsme')

Mithras is niet de enige heidense godheid van wie wordt beweerd dat hij rond deze tijd van het jaar werd geboren. Osiris, Horus, Hercules, Bacchus, Adonis, Jupiter, Tammoez en andere zonnegoden zouden rond de winterzonnnewende zijn geboren.

In het zuiden van Europa, in Egypte en in Perzië werd de zonnegod rondom de winterzonnnewende met uitvoerige ceremonies aanbeden. Deze tijd was uitermate geschikt om eer te bewijzen aan de goedaardige god van de overvloed. In Rome duurde Saturnalia een week. In het noorden was het midden van december een spannende tijd omdat de dagen korter werden en de zon zwak was, en ver weg.

Deze oude volkeren hielden dus feesten in dezelfde periode waarin Kerstmis nu wordt gevierd, en ze hielden zich aan gelijksoortige tradities. Ze maakten grote vreugdevuren om de zonnegod kracht te geven en hem weer tot leven te brengen. Als het duidelijk werd dat de dagen weer langer werden was er grote vreugde vanwege de belofte van het lengen van de volgende dagen.

De voornaamste gedachte achter de winter zonnnewende - *de terugkeer van het licht* -, werd door de christelijke wereld overgenomen vanwege de thema's "leven" en de "geboorte van het kind". Toen het feest in Rome werd gevierd heette het 'feest van Saturnus' en duurde vijf dagen.

In het oude Rome en het nog oudere Babylon werd dit feest gekenmerkt door dronkenschap, uitbundige vrolijkheid en orgiën, die begonnen met een kus onder de mistletoe om daarna allerlei seksuele uitspattingen en gruwelen te rechtvaardigen.

In de geschiedenis zijn vele bronnen te vinden die de heidense oorsprong van de viering van 25 december bevestigen. Alle gewoontes en gebruiken rondom Kerst kunnen terug worden herleid tot heidense vieringen ter ere van zonnegoden.

Het Mithraïsme van het Perzische Rijk, met de 'moeder-en-kind' aanbedding - waarbij het kind Mithras (de zonnegod) was - werd door het Romeinse Rijk overgenomen als de heersende religie van de Romeinen.

Mithraïsme hield die positie tot de vierde eeuw van de jaartelling tot het op een geheimzinnige manier verdween rond dezelfde tijd dat het christendom door Constantijn werd verordend tot de nieuwe officiële godsdienst van het Romeinse Rijk.

Keizer Constantijn was een toegewijde Mithraïst - een aanbidder van de zonnegod. Tijdens zijn regering was er religieuze verdeeldheid tussen de aanbidders van de zonnegod Mithras en de aanbidders van JHWH, de Ene, ware God. De slimme Constantijn bedacht dat de twee religies, vanwege de vele overeenkomsten, ineen konden worden geschoven. Hij verklaarde daarom dat hij een visioen had gezien van een kruis in de lucht en dat hij daarom christen was geworden. Daarna verklaarde hij dat het

christendom de nieuwe officiële religie van het Romeinse Rijk zou zijn. Eigenlijk veranderde er niets maar het Mithraïsme kreeg een nieuwe naam. Het werd vanaf dat moment 'christendom' genoemd, met Maria en Jezus als de moeder en het kind. *En de geboortedag van de zonnegod werd de geboortedag van het Christuskind.*

De tegenstander was briljant. Hij bedacht de aanbidding van de zonnegod eeuwen geleden, en wist welke aanbiddingstradities eruit zouden voortkomen. Omdat er veel overeenkomsten zijn met de belofte die JHWH had gedaan door Zijn Zoon, wist de tegenstander, vaak Satan genoemd, dat dergelijke manieren zouden worden overgenomen in de aanbidding van JHWH. De tegenstander lacht erom, want die gebruiken had hij bedacht en JHWH had gezegd dat hij het haat om te worden aanbeden op de manier waarop de zonnegod wordt aanbeden.

We werden bedrogen en onze Schepper roept ons op om terug te keren naar het enige Woord van God, en de gebruiken uit de zonnegod-cultus achter te laten. Constantijn nam alle elementen uit de zonnegod cultus over en noemde dat "christelijk".

Op het Concilie van Nicea dwong hij alle gelovigen in de Messias om afstand te doen van alle Bijbelse vormen van aanbidding, waaronder de heiliging van de Sjabbat, Pesach (Ongezuurde Broden), Soekot (Loofhuttenfeest) en alle andere Gezette Tijden. Hij verbood hen om enkel rein vlees te eten en hij dwong hen om onreine dieren te eten, zoals varken. Hij veranderde alle gebruiken en onderhield de heilige dagen op de tijden waarop de heidenen al duizenden jaren hun feesten vierden om hun zonnegoden te eren.

Elke Antichrist in de geschiedenis heeft dezelfde dingen gedaan. We kunnen bijvoorbeeld lezen over de tijd van de Maccabeeën waar Antiochus Epifanus precies hetzelfde deed. Zelfs Daniel voorziet al dat de gezette tijden en de wetten zullen worden veranderd:

Daniel 7:25

Woorden tegen de Allerhoogste zal hij spreken, de heiligen van de Allerhoogste zal hij te gronde richten. Hij zal erop uit zijn de bepaalde tijden en de Wet te veranderen.

Dat is wat alle antichristen doen, telkens opnieuw.

Constantijn bereikte echter iets dat geen enkel mens vóór hem had bereikt. Nadat hij alle religieuze elementen door elkaar had gehusseld tot een zonnegod-soep...gebruikte hij de term 'christen' voor zichzelf en voor alle anderen.

Veel volgelingen van de Messias die zich aan Gods geboden, zoals de Sjabbat en Zijn Feesten, hielden en weigerden om hun gehoorzaamheid aan Zijn Woord op te geven, werden vermoord.

De Westerse Kerk verordende in de vijfde eeuw dat de geboorte van de Messias voor altijd moest worden gevierd op de dag van het Oud-Romeinse feest ter ere van de geboorte van de zon. Om de tradities van de zonnegod-cultus te behouden veranderden ze de naam en verwisselden de zonnegod met onze Messias. Klinkt dat als iets dat God zou doen? Of als iets dat satan zou doen? *Even serieus*; Zou God willen dat Zijn Zoon werd geëerd op de geboortedag van de zonnegod? Of lachte satan in zijn vuistje omdat hij zag dat het volk van God de feesten vierde die hij had bedacht. *Wie willen we volgen?*

Tijdens de viering van de geboorte van de zonnegod werden in het oude Rome lichten en toortsen gebruikt als boomversiering. Om ervoor te zorgen dat het christelijk geloof zou worden geaccepteerd door de heidense meerderheid vond de kerk van Rome het wenselijk om, naast de aanwijzing van de zondag als wekelijkse viering van de opstanding van Christus, ook zijn geboortedag jaarlijks te vieren op de geboortedag van de onoverwinnelijke zonnegod, 25 december! (*Samuele Bacchiocchi, De Datum en Betekenis van Kerst*)

Toen de zogenaamde 'kerkvaders' in 844 een besluit namen over de datum waarop de geboorte moest worden gevierd, kozen ze de dag van de Winterzonneward, die al bekend was bij de mensen omdat het hun belangrijkste feest was. Het kwam Constantijn erg goed uit om dit algemene gebruik over te nemen als geboortedag voor de Messias, omdat hij probeerde om de wereldgodsdiensten Mithraïsme en christendom te vermengen.

Waarom legde de Rooms Katholieke Kerk 25 december vast als geboortedag van de Messias, terwijl het duidelijk een heidense feestdag was? Daar zijn veel meningen over; De gangbare reden was dat ze deze omslag rechtvaardigden door te benadrukken dat de geboortedag van de zon geschikt was omdat ze de geboortedag vierden van de Zon der Gerechtigheid (zie Maleachi 4:2). Echter, deze manier van denken bestond al lang voordat het in de wetboeken werd opgenomen:

“Anderen, met meer respect voor goede manieren, we moeten het toegeven, gaan ervan uit dat de zon de God is van de Christenen, omdat het een algemeen bekend feit is dat we naar het oosten bidden, of omdat we de zondag tot feestdag hebben gemaakt.” (Tertullianus [155-225 NC], Ad Nationes i 13, in De Ante-Nicea Vaderen, deel III, blz 123)

Geloof het of niet maar Tertulianus wordt de 'vader van het Latijnse christendom' genoemd en de 'grondlegger van de Westerse theologie'. Het zou ons moeten verontrusten dat een "kerkvader" over zichzelf zegt dat hij eigenlijk een aanbidder van de zonnegod is. Nu begrijp je welke gedachtenkronkel de oorzaak is van deze theologische bende. Het eindresultaat, dat vandaag de dag nog bestaat, is de perverse aanname van heidense praktijken uit de zonnegod-cultus, in het christelijke geloof.

Laten we terug gaan naar Saturnalia...

Het heidense feest uit Rome duurde enkele dagen en er werd een oogje toegeknepen ten aanzien van dronkenschap en feestvreugde. Het Babylonische midwinterfeest werd op precies dezelfde manier gevierd. Maar de christelijke kerk nam niet alleen 25 december over als geboortedag van de Messias, ze nam ook de gebruiken over die de heidenen sinds jaar en dag gewend waren tijdens hun feest. Ze namen dus niet alleen de dag over maar ook veel tradities.

Er zijn mensen die Constantijns stelling 'Je moet je vijanden te vriend houden', waardoor christendom en Mithraïsme werden gemengd, verdedigen. Ze beweren dat Constantijn een écht bekeerde gelovige was...Echter er zijn overvloedige bewijzen dat Constantijn een aanbidder van de zonnegod Mithras was tot het einde van zijn leven terwijl hij ook beweerde een christen te zijn. Hij wedde op twee paarden.

Constantijn bleef bijvoorbeeld tot ten minste 335 na Chr. munten uitgeven ter ere van de '*sol invictus*' (de 'onoverwinnelijke zon'). Hij was absoluut een goed politicus die velen voor de gek heeft gehouden, helaas tot op de dag van vandaag. Maar als we vanuit de Bijbel leven, is dat niet nodig:

2 Corinthiers.6:14

Vorm geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeenschappelijk met wetteloosheid, en welke gemeenschap is er tussen licht en duisternis?

1 Corinthiërs 10

U kunt niet de drinkbeker van de Heere drinken én de drinkbeker van de demonen. U kunt niet deelhebben aan de tafel van de Heere én aan de tafel van de demonen.

We mogen de dingen van God niet mengen met die van de tegenstander en net doen alsof dat oké is.

Vóór Constantijn, dus voor de zonnegod-cultus, hield Gods volk zich aan de Bijbelse hoogtijdagen. In de lente, toen 'Pasen' nog niet bestond, werden Pascha, het Ongezuurde Brodenfeest en het Eerstelingenfeest gevierd.

We kunnen het in de geschriften lezen.

Geloof je dat niet? Na de kruisiging, en voor de invloed van de zonnegod-cultus haar intrede deed, vierden gelovigen Gods vastgestelde feesten! Een voorbeeld;

Aan het einde van de tweede eeuw deed Victor, de bisschop van Rome, een poging om andere kerkleiders te overtuigen dat Pascha moest worden afgeschaft ten gunste van de Romeinse viering van Easter.

Polycrates, de bisschop van Efeze, schreef ergens tussen het jaar 130 en 196 na Chr. aan Victor:

Je hebt Polycarpus, zowel bisschop als martelaar in Smyrna; en Thraseas uit Eumenie, zowel bisschop als martelaar, die in Smyrna zijn begraven. Of Sagaris, bisschop en martelaar, die in Laodicea is begraven? En de gezegende Papirius? En Melito, de eunuch, die bij alles wat hij deed werd geleid door de Heilige Geest, en in Sardis is begraven, in afwachting van de wederkomst, wanneer hij zal opstaan uit de dood? Al deze mensen hielden het Pascha op de veertiende dag van de maand, in overeenstemming met het evangelie, zonder daar ooit van af te wijken, maar ze hielden zich aan de regels van het geloof?

Zo ook ik, Polycrates, die de minste is van jullie allemaal, in overeenstemming met de tradities van mijn verwanten. Sommigen heb ik opgevolgd. Zeven van mijn verwanten waren bisschoppen en ik ben de achtste, mijn verwanten hielden zich altijd aan die dagen waarop het volk het zuurdeeg wegdeed." (Polycrates, bisschop van Efeze.)

Christelijke geleerden, die zich baseren op de geschriften van Iraneus, vermoeden dat Polycarpes een discipel was van Johannes, de apostel. Maar hij hield het Ongezuurde Brodenfeest? In Efeze. Paulus wist echter dat dat niet zo zou blijven. Hij schreef immers aan Efeze:

Handelingen 20:29-30

Want dit weet ik: dat na mijn vertrek wrede wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet sparen en dat uit uw eigen midden mannen zullen opstaan die de waarheid verdraaien om de discipelen weg te trekken achter zich aan.

Dus van Polycarpes tot Polycrates was er acht generaties bisschoppen die het Pascha vierde. Daarom kunnen we er vanuit gaan dat ze ook Gods overige hoogtijdagen vierden die in Leviticus 23 worden beschreven. Totdat het door Rome werd verboden om God en Leviticus 23 te volgen en de gekerstende feestdagen van hun zonnegod instelden. De ware, Bijbelse feestdagen werden dus niet afgeschaft door onze Messias, noch door Paulus. Dat zijn gewoon misvattingen. Als je meer over dat onderwerp wilt weten, willen we je wijzen op onze onderwijs-serie "*De Paulinische Paradox*".

De Katholieke Kerk geeft gewillig toe dat zij, te beginnen bij Constantijn, in haar wetten heeft vastgelegd dat de Bijbelse feesten moesten worden afgeschaft op straffe van de dood.

Een voorbeeld:

"Het was de Katholieke Kerk die ons, middels een wet, verplichtte om de zondag te heiligen. De kerk maakte deze wet lang nadat de Bijbel werd geschreven. Ze zei dat de Bijbel geen wet heeft. De Katholieke Kerk schafte niet alleen de Sjabbat af maar ook alle andere "Joodse" feestdagen. (T.Enright, Bisschop van St. Alfonsus Kerk, St.Louis, Missouri, juni 1905)

Neem ook het volgende in overweging:

"Sinds de tweede eeuw na Chr. was er verdeeldheid over de datum waarop het Pesach, de herdenking van het lijden van de Heer (Zijn dood, begrafenis en opstanding), moest worden gevierd. Het oudste gebruik was waarschijnlijk de viering van de 14^e, (de datum van het Pascha), 15^e en 16^e dag van de maan-maand ongeacht de dag van de (Juliaanse) week waarop ze vielen, van jaar tot jaar te onderhouden. De bisschoppen van Rome, die erop gebrand waren om zondag als een kerkelijk feest in te stellen, bepaalden dat de jaarlijkse viering altijd moest worden gehouden op de vrijdag, zaterdag en zondag volgend op de 14^e van de maand. Dit geschil duurde bijna twee eeuwen totdat Keizer Constantijn ingreep ten gunste van de bisschoppen van Rome, en daarmee de andere groep de mond snoerde." (Robert L.Odom, Zondag in het Romeinse Heidendom, blz 188)

Het probleem is dit: Ondanks alles wat de Reformatie heeft bewerkt, wordt er nog steeds vastgehouden aan tradities en doctrines die voortkomen uit de on-Bijbelse mix van Christendom en Mithraïsme. Ondanks het feit dat er minstens 1000 christelijke denominaties bestaan, is er niet één die volledig afstand heeft genomen van de zonnegod-mix die we kennen als de Rooms-Katholieke Kerk. We hadden het vanuit historisch oogpunt veel beter gedaan als we het volgende gewoon in praktijk hadden gebracht:

Efeziërs.5:11

Neem geen deel aan de vruchteloze praktijken van de duisternis maar ontmasker die juist.

We zijn er niet op uit om iemand te beledigen, maar de feiten zijn duidelijk, zelfs uit hun eigen geschriften. De geschiedenis van de rooms-katholieke kerk is doordrenkt van de aanmoediging en de succesvolle vermenging van oude zonnegod religies die in strijd zijn met de instructies van JHWH. Er is waarschijnlijk geen beter voorbeeld dan het standbeeld van Petrus in Rome.

Hier zie je het beroemde standbeeld van Petrus in Rome. Hoewel dit beeld niet altijd Petrus verbeeldde, hoe gek dat ook klinkt. Het was oorspronkelijk het standbeeld van de god Jupiter. De standbeelden van de goden uit het Pantheon vind je nu terug in het Vaticaanmuseum, met uitzondering van een groot

standbeeld van Jupiter dat aangepast werd, een nieuwe naam kreeg, en op een troon in de Sint Petrusbasiliek in Rome werd gezet als Sint Petrus.

De vroege kerk, die zonnegod-tradities bleef overnemen om ze te 'kerstenen', nam het beeld van een zonnegod en gaf dat beeld de naam Petrus. Wat nog veel erger is, is dat duizenden pelgrims de voeten van Jupiter kussen omdat ze denken dat het beeld Petrus voorstelt.

Het brons is ingesleten door de vele duizenden die neerknielden om de voeten van het beeld van Jupiter te kussen. Typend voor de zonnegod traditie bevat dit standbeeld in de Sint Peterskathedraal in Rome ook een zonneschijf boven het hoofd en tonen de handen een geheim drietand-symbool.

Kijk nu eens met me mee hoe de zonnegod-symboliek, zoals het handgebaar van de drietand en de zonneschijf, op allerlei plaatsen in de Katholieke kerk terugkomen. Ze stammen rechtstreeks uit Babylon en van heidense zonnegod aanbedding. De drietand - een hooivork, werd in Babylon in de handen van alle heidense goden geplaatst. Boven het hoofd van het kind Jezus, Zijn Hebreeuwse naam is Jesjoea, zie je een drietand. Dit heidense symbool komt uit Babylon, en we zagen het ook al bij het standbeeld van de god Jupiter.

Hier zie je nog een drietand-gebaar en een aantal zonneschijven..

en nog een...

en nog een...

en nog meer zonneschijven.

Hier zie je een vrolijk zonneschijven-feest

Hier Jesjoea bij de Verheerlijking op de berg met niet alleen een zonneschijf maar ook een Tammoez-symbool en -schijf.

Nog meer zonneschijven en Tammoez symbolen

Hier

Hier

en hier.

Er zijn zelfs zonneschijven op de dieren.

Hier zien we een paus die een zonnewiel vasthoudt,
en Jesjoea als de zonnegod.

Zonneschijven zie je op allerlei plaatsen in het christendom van de vierde eeuw en daarna.

De zonnescijf was een prominent symbool in de zonnegod-cultus en omdat het christendom de zonnegod-aanbidding vermengde met het geloof, is het niet vreemd dat de kunstenaar gewoon de naam veranderde maar de zonne-symbolen niet. Bijna alle valse godsdiensten zijn geaard in de aanbidding van de zon.

Hier zie je de hindoegod Surya met een duidelijke afbeelding van een zonnescijf

Hier zien we het beeld van een heidense vruchtbaarheidsgodin in het Vaticaan.

Hier zie je de zonnegod Mithras met een zonnescijf.

Een aantal Ierse monniken...

en nog een aantal zonnescijven

Hier zie je een interessant oude afbeelding van zonnegoden... Herken je de symboliek al? Het komt je inmiddels bekend voor.

Hier zie je paus Benedictus die een monstrans vasthoudt. Het is symbool voor een rond brood, beter bekend als 'hostie', en wordt gebruikt tijdens de mis, het avondmaal of de eucharistie.

De Katholieken geloven dat dit stukje brood, wanneer het gedurende de mis wordt geheiligd, letterlijk verandert in het lichaam van Christus. Zonder zich daarvoor te schamen geeft de Rooms Katholieke kerk toe dat de monstrans een zonnewiel is:

“Tijdens de Barok ontstond een vorm met de zonnestrallen van een monstrans met een rond venster omgeven door een zilveren of gouden frame met zonnestrallen.” (Woordenboek van de liturgie door ds. Jovian P.Lang)

De priester heft het zonnewiel met de hostie erin soms zodat de gemeente die kan bewonderen en vereren. Praktisch elke keer als het zonnewiel door de gemeente wordt bekeken knielt deze in onderwerping.

Een Katholiek mag niet langs dit zonnelymbol lopen zonder het te erkennen door ervoor te knielen en/of het kruisteken te slaan. Binnenin het glazen omhulsel zit een halve maan, waarop de hostie kan worden geplaatst. Het wordt een lunette of een luna genoemd, wat 'maan' betekent. Let op de overeenkomst tussen het symbool van Baäl; een kruis binnenin een cirkel.

Zelfs het beeld van de grootste dennenappel is in het Vaticaan te vinden. In Babylon was de pijnappel symbool voor vruchtbaarheid en de herlevende kracht van Tammoez. Een staf met een dennenappel was in Egypte het symbool voor de zonnegod Osiris.

Het Vaticaan / Sint Pietersbasiliek is werkelijk een indrukwekkend gebouw. Het is de grootste kerk in de wereld. Vaticaan betekent 'heuvel van waarzeggerij' en Basiliek stamt af van het magische woord 'basilisk'.

Het zonnewiel was ook een symbool van Baälaanbidding. Toen Israël een Baäl oprichtte, maakten ze strijdwapens die ze opdroegen aan de zonnegod, omdat ze dachten dat die in een grote strijdwagen door de lucht reisde.

2 Koningen 23:11

Hij haalde de paarden weg die de koningen van Juda aan de zon gewijd hadden, van de ingang van het huis van de HEERE tot de kamer van Nathan-Melech, de hoveling, die zich in de bijgebouwen bevond; en de zonnewagens verbrandde hij met vuur.

Overal in het Vaticaan kan je afbeeldingen en symbolen vinden die aan de zonnegod herinneren, maar het grootste zonnewiel van de wereld bevindt zich op het Sint Pietersplein. Het is ook wel bekend als het occulte 8-voudige pad tot verlichting van hedendaagse heidenen en wicca-aanhangers. De Sint Pieter is op het oosten gericht.

Als je kijkt naar het centrum van het wiel zie je dat daar een obelisk staat, en in het midden van dit grote achtpuntige zonnewiel is een kleiner, vierpuntig zonnewiel. Hetzelfde symbool vind je op het altaar in de tempel van Baäl en Hazor.

In de Babylonische geschiedenis werd Nimrod vermoord en zijn lichaam werd in stukken gesneden. Zijn vrouw Semiramis bracht al deze onderdelen bijeen, behalve zijn geslachtsdeel. Volgens de legenden werd zijn geslachtsdeel door vissen opgegeten, waarop hij opnieuw werd geboren als half-man, half-vis, - ook bekend als 'Dagon'.

In de Egyptische geschiedenis werd Nimrod Osiris genoemd en de obelisk is het symbool voor het mannelijk geslachtsorgaan van Osiris. Toen het oude Romeinse Rijk viel werd de macht en invloed van de Rooms Katholieke Kerk steeds groter waardoor ze totale macht verwierven, zowel spiritueel als politiek. Niet lang daarna kocht het Vaticaan één van de grootste obeliskken uit Egypte

De obelisk uit Egypte werd in 37 na Chr. naar Rome gebracht. Hij kwam uit de stad Heliopolis in Egypte, waar hij in 1835 v. Chr. was gebouwd door Farao Meticaris ter ere van de zon. Het is ook een zonnewijzer. De schaduwen wijzen aan de hand van de tekenen van de dierenriem in de witte marmeren schijf in het midden van het plein aan wanneer het middag is.

De obelisk rust op vier water spuwende leeuwen die elk twee lichamen hebben van wie de staarten ineenstrengelen, en werd in de Sint Pieter geplaatst. Elke keer als de paus audiëntie houdt op het volgepakte plein voor de basiliek kijkt hij naar de obelisk. Misschien komt Exodus 34 in je gedachten. In plaats van dat we obeliskken kopen, wil JHWH dat we ze vernietigen.

Exodus 34:13

Maar hun altaren moet u afbreken, hun gewijde stenen in stukken slaan en hun gewijde palen omhakken, symbolen voor de godin Asteroth.

Het vissymbool is wereldwijd vele eeuwen gebruikt als symbool voor de heidense grote moedergodin. Vissen werden van oudsher aanbeden als een symbool voor Nimrod omdat de vissen de vloed van Noach overleefden. De zonnegod, die nadat hij was vermoord, opnieuw werd geboren in de baarmoeder van zijn vrouw Semiramis.

Haar baarmoeder stond symbool voor de wateren van de grote diepte. Nimrod werd vervolgens de vissengod die in die wateren opnieuw werd geboren. Hier zie je een tekening van de heidense godin met het vissenhoofd van Dagon op haar hoofd en hier een ander plaatje, deze keer van Isis met een vis als kroon op haar hoofd. Zij wordt de gereïncarneerde Isis genoemd, de grote vis van de afgrond. De priesters van Dagon droegen een bepaald soort hoofddekseel en in het katholieke geloof wordt exact hetzelfde ontwerp gebruikt als hoofdbedekking van de paus.

Volgens de Egyptische mythologie vonden de rechters Osiris (Nimrod) schuldig aan het verderven van de godsdienst van Adam en sneden zijn lichaam in stukken. Ze gooiden de onderdelen in de Nijl. Er wordt gezegd dat een vis één van de stukken, het geslachtsorgaan, opat en op dat moment van gedaante veranderde... Later was Isis of Semiramis aan het vissen aan de oevers van de rivier toen ze een half man/half vis ving. Dit zeewezen was Dagon, de gereïncarneerde Nimrod. En Dagon is een vertegenwoordiging van de Nimrod uit het oude Babylon, die uit de grote diepten van de oceaan weer tot leven kwam als half man, half vis.

QUOTE

Dagon is het verkleinwoord van 'dag', en betekent 'vis'. De Babyloniërs geloofden dat een wezen dat half mens, half vis was, verscheen uit de Zee van Eritrea en in Babylon verscheen in de vroege dagen van de geschiedenis. Tussen de beelden van Ninevé zijn afbeeldingen van deze vissengod gevonden. De Filistijnse Dagon was een vergelijkbaar figuur. (Manieren en gebruiken uit de Bijbel door James Freeman)

In Babylon had je Oannes, een vissengod die grote kennis aan het volk verschaftte. Hij leerde hen hoe ze steden moesten bouwen.

Zefanja 1:9,10,14

Ook zal Ik op die dag straffen allen die Dagon aanbidden, en op die dag, spreekt de HEERE, zal er hulpgeroep klinken vanuit de Vispoort. Ik zal de mannen straffen die dik worden op hun droesem, die in hun hart zeggen: De HEERE doet geen goed en Hij doet geen kwaad. De grote dag van de HEERE is nabij, hij is nabij en nadert zeer snel. Hoor, de dag van de HEERE! De held zal daar bitter schreeuwen!

We hebben nu een redelijk beeld gekregen hoe de Babylonische geschiedenis onderdeel werd van het christelijk geloof. Laten we nu gaan kijken naar een aantal andere zonnegod-tradities die door het christendom zijn overgenomen.

Laten we met de Kerstman beginnen.

OORSPRONG VAN TRADITIES

KERSTMAN

Dit verhaal begint in de noordelijke streken van Europa waar de oppergod Odin, bij de Germaanse stammen ook wel bekend als 'Wodan', regeerde. Hij leeft nog steeds voort in de Woensdag, wat dat is eigenlijk Wodans dag.

Odin of Wodan was de god van wijsheid, magie en occulte kennis, runes, dichtkunst en oorlog. Zijn naam betekent 'de geïnspireerde'. Net als een sjamaan kon hij tussen twee werelden reizen om meer inzicht te krijgen, terwijl zijn twee zwarte raven 'Huginn' (gedachte) en 'Muninn' (geheugen) hem op de hoogte hielden van het wereldnieuws. Odin werd afgebeeld als een lange, oude man met een witte baard, die een mantel draagt. Hij reed door de lucht en over de zeeën met een snel wit paard dat acht benen had terwijl hij zijn nooit ontbrekende speer in zijn hand hield.

Hij had één oog omdat hij zijn andere oog had ingeruild voor de gave van meer wijsheid bij de bron van (de watergod) Mimir. Daardoor werd hij iemand die van gedaante kon veranderen; met zijn normale oog kon hij in de uiterlijke wereld kijken, terwijl hij de innerlijke wereld met zijn zwarte, verwijderde oog kon bezien. Hij was uitermate geliefd onder zijn vrienden en volgelingen die zich gelukkig en energiek voelden als ze in zijn buurt waren. Zijn vijanden kon hij echter verlammen of doden met zijn blik.

Odin trainde veel mannen en vrouwen als strijders voor het ultieme gevecht tegen de krachten van vernietiging in de onderwereld. Zijn onbevreesde strijders verfden hun lichamen vaak zwart en vochten in het midden van de nacht. Odin is een mythische verpersoonlijking van goedheid met zijn wijsheid, witte baard en witte paard. Zijn hulpen zijn zwarte raven en zwarte geestelijke strijders.

We hebben dus een wijze, goede man die wonderen doet, en een wit paard heeft waarmee hij door de lucht rijdt, een witte baard, een mantel, een speer en zwarte adviseurs of informanten of hulpen en hij is ook nog de god van de dichtkunst.

We gaan nu naar het Romeinse Rijk waar het heidense feest Saturnalia in december werd gevierd. Een groot feest met veel feestvreugde dansen, spelletjes en sensualiteit in ruil voor cadeaus.

Dit feest was bedoeld om op de kortste dagen van het jaar de terugkeer van de zon te vieren en om tegenwicht te bieden aan de depressie die het gevolg is van een tekort aan zonlicht.

De tijd verstrijkt...

Met het verstrijken van de tijd worden elementen uit de heidense religie vermengd met het christendom.

In de vierde eeuw is er in Myra (Turkije) een bisschop, genaamd Nicolaas, die bekend is om zijn grote goedheid en welwillendheid, en vanwege de wonderen die hij doet voor armen en ongelukkigen. In deze afbeelding zie je de zonneschijf om zijn hoofd en het drietand symbool in zijn hand. Dit is exact hetzelfde storende handgebaar dat we eerder zagen bij het beeld van de god Jupiter... ook met zijn eigen zonneschijf.

In de legende wordt verteld dat hij op wonderlijke wijze goud gaf aan drie meisjes, als een bruidsschat zodat ze niet in de prostitutie zouden belanden. Ook zou hij drie kinderen tot leven hebben gewekt die in stukken waren gehakt door een slager.

Het is niet moeilijk om je voor te stellen dat deze bisschop, onder de naam Sint Nicolaas, tijdens de armoede van de Middeleeuwen, bijzonder populair werd in alle delen van Europa. Zijn feestdag, vermoedelijk zijn geboortedag, was vermoedelijk op 5 of 6 december, niemand weet dat precies. Er is geen historisch bewijs dat deze 'sint' in werkelijkheid heeft bestaan. We zien dus een bisschop die als weldoener bekend staat en wonderen doet, gekleed in een witte jurk en een rode mantel.

Na de Reformatie werd Sint Nicolaas in alle Protestantse landen van Europa vergeten, behalve in Nederland. Daar werd hij bekend als Sinterklaas, een vriendelijke en wijze man met een witte baard, een witte jurk en een rode mantel. Hij rijdt door de lucht en over de daken op zijn witte paard, vergezeld door zijn Zwarte Pieten. Sinterklaas brengt op zijn verjaardag, 5 december, een bezoek en brengt cadeaus.

Zijn Zwarte Pieten hebben op wonderlijke wijze informatie verzameld over je gedrag in het afgelopen jaar. Als je goed bent geweest, krijg je cadeaus, maar als je stout bent geweest wordt je door de Pieten gestraft met de roe, of erger, in een grote zak gestopt en meegenomen naar Spanje, waar Sinterklaas zou wonen. Maar heb je je goed gedragen, dan wordt je beloond met snoep, cadeaus en grappige gedichten die je wijzen op je zwakheden.

Hier zie je een video waarin Sinterklaas wordt getoond....

Hier wordt de mix duidelijk tussen Odin, de goede god van de magie, en de wonderen van de weldoener Sinterklaas. Beiden rijden op een wit paard door de lucht, dragen een witte baard en een mantel en een staf en hebben zwarte hulpjes. Ze proberen om goedheid te belonen en het kwaad te bestraffen door middel van kennis, (denk even aan de gedichten) en "versierd" met Romeinse invloeden die je terugziet in een Decemberfeest met vrolijkheid en cadeaus.

In de 17e eeuw emigreerden veel Nederlanders naar Noord-Amerika en ze brachten hun tradities, waaronder Sinterklaas, met zich mee. In een nieuwe, Engelssprekende wereld, veranderde de naam in Santa Claus. In 1930 was een ontwerper gevraagd om een aantrekkelijke reclame te maken voor het bedrijf Coca Cola omdat het drankje tijdens de winterperiode niet zo goed verkocht. De ontwerper gebruikte de bedrijfskleuren rood en wit en bedacht een gezellige dikkerd die doet denken aan de Nederlandse Sinterklaas met zijn witte jurk, rode mantel, lange witte baard, vriendelijkheid en vrijgevigheid. Het achtbenige paard was vervangen door acht vliegende rendieren. Een straffende Zwarte Piet vond met niet gepast voor het concept, dus die verdween. De hulpen werden elven. Velen weten niet dat de beroemde Santa Claus (de Kerstman) precies hetzelfde hoofd heeft als Mithras. Maar verder bleef veel bij hetzelfde. Deze nieuwe Santa Claus, of god Odin, werd een groot succes. Hij werd zo populair dat hij op dit moment in Europa een serieuze concurrent is voor Sinterklaas.

We gaan verder met de kerstboom en de kerstkrans.

Kerstkransen hebben een ronde vorm en in de zonnegod-traditie staan ze symbool voor het vrouwelijk geslachtsorgaan. Kransen worden ook geassocieerd met vruchtbaarheid en de kringloop van het leven. Kransen houden ook verband met Ishtar, of Semiramis, ook wel bekend als de 'koningin van de hemel'. De mannelijke tegenhanger van de krans is een versierde kerstboom

De versierde kerstboom vertegenwoordigt het fallussymbool van Nimrod. Een piek in de vorm van een zon met stralen bovenop de boom wijst op de zonnegod-oorsprong en is een eerbetoon aan alle zonnegoden. In Egypte, en andere oude culturen waar de zonnegod werd geëerd, was boom-aanbidding een bekend fenomeen. Het werd door verschillende volken overgenomen en de zonnegod-tradities die in Duitsland gebruikelijk waren, werden uiteindelijk in de Verenigde Staten geïntroduceerd.

De naam 'Easter' (eng. naam voor Pasen)

Godsdienst werd van oudsher geassocieerd met de aanbedding van Baäl, of de aanbedding van de zon. Astarte was de vrouw van Baäl. Een andere naam voor Astarte was: 'Asteroth'.

'Easter' is niets anders dan Astarte, één van de namen voor Beltis, de 'koningin van de hemel'. *“De Assyrische godin, of Astarte, wordt door Athenagoras geïdentificeerd met Semiramis (Legatio, deel ii blz 179)....Ook bekend als Semiramis, als koningin van Babylon, later bekend als 'Asj-tart' omdat dat simpelweg 'vrouw die torens maakte' betekent. Asjturit is duidelijk dezelfde als de Hebreeuwse 'Asjtoreth'.”*

Lees deze concluderende quote van Microsoft Encarta Multimedia Encyclopedie; *“Ishtar was de Grote Moeder, de godin van de vruchtbaarheid en de 'koningin van de hemel'.*

Dus in werkelijkheid was Asjtaroeth (Ishtar) de hoer van Nimrod, moeder/vrouw weduwe of Semiramis zoals veel oude historici bevestigen. 'Easter' is nu geïdentificeerd als niemand minder dan Asteroth uit de Bijbel.

We kunnen nu de Schriften onderzoeken om te zien hoe God kijkt naar de aanbidders van deze heidense godin, onder welke naam dan ook.

Richteren 2:11, 13

Toen deden de Israëlieten wat slecht was in de ogen van de HEERE en zij verlieten de HEERE en dienden de Baäls en de Astartes (Easter).

1 Samuel 7:3-4

Doe dan de vreemde goden uit uw midden weg, ook de Astartes, richt uw hart op de HEERE en dien Hem alleen. Daarop deden de Israëlieten de Baäls en de Astartes weg, en zij dienden de HEERE alleen.

Misschien ken je de traditie om met Pasen nieuwe kleding te dragen. Weet je waar dat gebruik vandaan komt?

Pasen is het feest waarop iedereen er op zijn paasbest moet uitzien. Dit stamt uit de heidense traditie dat het ongeluk brengt als je niet iets nieuws draagt, omdat het symbool staat voor het einde van het oude en het begin van het nieuwe.

En wat dacht je van kerstbroden?

De geschiedenis van dit gebak is te herleiden tot de Babylonische 'koningin van de hemel' Astarte, Ishtar of Easter. In Jeremia 7:18 wordt gesproken over het maken van (offer)koeken voor de 'koningin van de hemel'.

Het Hebreeuwse woord voor koek is: 'Kavan' en dit wordt correct vertaald met 'broodjes'.

In Athene werden deze 'heilige broodjes', vijftienhonderd jaar voor Christus gebruikt bij de aanbedding van de godin. Ze noemden ze 'boen'. Ook de Egyptenaren maakten deze broodjes, en versierden ze met

twee hoornen ter ere van de maangodin. De Grieken veranderden het in een kruis, het symbool van de god Tammoez. De Angelsaksen maakten broodjes met een kruis erop ter ere van de godin van het licht. Kijk eens hoe op één van de plaatjes eieren, een ander vruchtbaarheidssymbool van zoonanbidders, aan de broodjes zijn toegevoegd. Vandaag de dag worden dergelijke broodjes gemaakte ter ere van de zonnegodin 'Easter', de 'koningin van de hemel'.

Carnaval en Vette Dinsdag (nu bekend als Vastenavond)

QUOTE

“Op de traditionele christelijke kalender is dit een tijd van feesten en vrolijkheid, direct voorafgaand aan de lijdenstijd. In Europa zijn tradities en gebruiken vooral aanwezig in landelijke regio's waar magische rituelen werden overgenomen uit voorchristelijke tijden en eenvoudig werden vermengd met christelijke rituelen.”

Carnaval betekent gewoonweg 'zonder vlees' en vanuit gekerstend oogpunt bezien moet het herinneren aan het vasten van Christus in de wildernis, gedurende veertig dagen, de vastentijd. Overweeg echter dit artikel uit de Houston Chronicle (krant)

“Eigenlijk was er een heidens feest in het oude Rome, het heette 'carne levare', 'levamen' betekent 'het vlees wegnemen'. Heidenen geloofden dat de beste manier om vlees te laten staan was dat je je eerst flink volpropte voordat de vastenperiode begon.”

QUOTE

In landelijk Europa heeft een aantal gebruiken in de viering van carnaval standgehouden.

- 1. Toneelstukken die de dood van de winter en de hernieuwing van het leven in de lente symboliseren;*
- 2. Gebruiken en rituelen om vruchtbaarheid en overvloed voor mens en natuur te verzekeren;*
- 3. Overvloedig eten, drankgebruik en feestvieren;*
- 4. De tijdelijke wisseling van sociale rollen, posities en superioriteit.*

(Encyclopedia Americana)

Sint Pannenkoek is in de Verenigde Staten algemeen bekend als Mardi Gras. Het Franse 'Mardi Gras' betekent eigenlijk Vette Dinsdag. Dit was de dag waarop iedereen zich tegoed deed aan vet voedsel voorafgaand aan het Vasten.

Samenkomst bij zonsopkomst

De samenkomst bij zonsopkomst was ook een onderdeel van oude heidense gebruiken die in verband worden gebracht met zoonanbidding. Hoewel onder christenen het gebruik niet meer direct en met opzet de opkomst van de zon herdenkt, haat God dit soort samenkomsten vanwege de bron waaraan het is ontleend (Eze.8:16).

Vele jaren na de dood van Christus begon de Rooms Katholieke Kerk de traditie in verband te brengen met de opstanding van Christus die in de vroege morgen werd verondersteld; een duidelijke poging om een compromis te sluiten met nieuwe bekeerlingen en hun vroegere religieuze tradities.

De pogingen van de Katholieke Kerk om dit gebruik te rechtvaardigen zijn misplaatst. Want toen de vrouwen in de vroege zondagochtend naar het graf van Christus kwamen was Hij er al niet meer. De Joden in de tijd van Jeremia en Ezechiël hadden de aanbidding van de zon al vermengd met de aanbidding van God, zoals we duidelijk kunnen opmaken uit de Schrift-verwijzingen ten aanzien van de 'koningin van de hemel'.

In Ezechiël 8 wordt gesproken over mannen die met hun rug naar Gods Tempel staan en hun ogen richten op het oosten om de zon te aanbidden. Albert Pike schreef dat alle heidense religies de zon aanbidden of ze het nu wisten of niet, ze aanbaden eigenlijk Satan.

De tempel van JHWH was op het oosten gericht zodat wanneer ze God aanbaden ze hun rug zouden moeten keren naar de opkomende zon in het oosten. De samenkomst bij zonsopkomst vindt haar oorsprong in de heidense gebruiken in de lente, ten tijde van de voorjaarsequinox waarin de zon werd verwelkomd.

Volgens de heidense traditie zou de zon bij het opgaan op Paaszondag, in de hemel dansen. Degenen die op dat moment waren samengekomen moesten daarom ook dansen ter ere van de zon. De samenkomst op zondag is een afgeleide van de zonnegod-dag. Aanbidders van de zonnegod ontmoetten elkaar vele eeuwen op de dag na de Sjabbat.

Constantijn zorgde ervoor dat christenen op zondag samenkwamen in plaats van op Sjabbat. Wil je daar meer over weten, bekijk dan ons onderwijs getiteld "*De Dag van de Sabbat*". Daarin wordt nader ingegaan op de dag die de Schepper tot Zijn dag verklaarde en die Hij apart zette (heiligde), versus de dag die door de aanbidders van de zon tot hún dag werd verklaard en die zij heiligden.

Paasham

Dan de ham met Pasen: het varken was heilig voor de Griekse godin Demeter, de godin van de gewassen, die symbool stond voor vruchtbaarheid, overvloed en een tegenhanger is van Astarte (Easter). Als ze wordt afgebeeld, is ze altijd in gezelschap van een varken. Ook werden er varkens aan haar geofferd.

Men geloofde dat het eten van varken de godin vertegenwoordigde en personifieerde. In feite geloofden ze dat ze aten van haar lichaam. De profeet Jesaja waarschuwde hiervoor in Jesaja 65:3-5 en 66:17. In een andere bron lezen we dat het varken het wilde zwijn vertegenwoordigt, die Tammoez vermoordde. Door een ham te eten werd Tammoez herdacht. De traditie van het eten van ham stamt ook af van de Engelse traditie om onrein te eten om de haat en minachting voor het joodse gebruik om geen varken te eten tot uitdrukking te brengen.

We gaan verder met de Paashaas.

De Paashaas is een heidens symbool voor vruchtbaarheid en nieuw leven. Bede, een Engelse monnik en geleerde die in de 8e eeuw leefde zag een verband met de Germaanse godin van de lente en vruchtbaarheid, Eastre, die een haas als symbool voerde. (Het Amerikaanse Boek der Dagen)

Eigenlijk is de haas, en niet het konijn (in Amerika hebben ze het paaskonijn), het belangrijkste symbool van Pasen (Easter). Immers, volgens de oude tradities was de haas de symbolische vertegenwoordiger van de maan omdat ze alleen bij nacht tevoorschijn kwam.

De Egyptische naam voor de haas was: 'Oen' (dat betekent 'open'), omdat ze met hun ogen open worden geboren, terwijl konijnen hun ogen dicht hebben. Volgens de legende sluit en opent de haas nooit haar ogen. Voor sommige heidense culturen was de maan de wachter van de hemel, met de open ogen. De haas heeft verband met de godin Ishtar en was het symbool van vruchtbaarheid vanwege het vermogen tot een zeer snelle reproductie.

Er is ook een heidense traditie over een vogel die een konijn wilde zijn. Daarom veranderde de godin Eostre de vogel in een konijn dat nog steeds eieren kon leggen. Elke lente, ten tijde van het feest dat is gewijd aan Eostre (Easter) legde het konijn prachtige gekleurde eieren voor de godin. Deze traditie wordt geïllustreerd in de Tv-reclame van Cadbury voor gevulde chocolade-eieren.

Een andere traditie die is doorgegeven, stamt uit Duitsland. Volgens een legende was er ten tijde van een hongersnood een arme vrouw die een aantal eieren verfdde en ze vervolgens in een nest verstopte als Paascadeau voor haar kinderen. Toen de kinderen het nest vonden, zagen ze een groot konijn wegsluipen waaruit het verhaal ontstond dat een konijn de eieren brengt.

QUOTE

De paashaas legt de eieren daarom worden ze verstoppt in een nest of in de tuin. Het konijn is ook een heidens symbool, en is altijd het zinnebeeld van vruchtbaarheid geweest. (Simrock, Mythologie, Katholieke Encyclopedie)

De afbeelding van een konijn is een alom bekend oud symbool voor vruchtbaarheid afgeleid van de godin met de blote borsten, Ishtar, die ook bekend is als 'Easter'. Dit is de reden dat het konijn is gekozen als symbool voor een helaas populaire Amerikaanse organisatie.

En hoe zit het met paaseieren.

Eieren waren voor de Babyloniërs, Druïden, Egyptenaren en andere heidense culturen een heilig symbool voor wedergeboorte en vruchtbaarheid. Geverfdde eieren werden gebruikt als heilige offers tijdens het heidense 'Easter'- seizoen en werden in verscheidene culturen ook gebruikt als symbool voor de godin Ishtar (Encyclopedia Britannica)

Tijdens de regering van Caesar Augustus Hygenis, schreef een Egyptische bibliothecaris in de 'Koninklijke' bibliotheek in Rome:

".. van een ei met een bijzondere tekening wordt gezegd dat die uit de hemel is gevallen in de rivier Eufraat. De vissen rolden het ei op de oever, waar de duiven -die erop gingen zitten- erop broedden. Vervolgens kwam Venus uit het ei. Zij werd daarna de Syrische godin genoemd (Astarte/ Easter)."

Hun aanbedding van de godin bevatte het ritueel van het 'gouden ei' van Astarte. Hier komt de traditie van de paaseieren vandaan.

Nu verder met obelisk

Een obelisk is een monolithisch stenen monument waarvan de vier zijden -die vaak zijn voorzien van inscripties- naar de top langzaam uitmonden in een piramide. De oude Egyptenaren richtten ze meestal in paren op en brachten ze in verband met de stralen van de zon die wijder worden hoe dichter ze de aarde naderen. Ze waren heel populair onder de Romeinse heersers, dertien stuks werden meegenomen naar Rome.

Deze monumenten staan centraal in de aanbidding van Baäl en staan van oudsher symbool voor het geslachtsorgaan van Nimrod. In het hedendaagse christendom zijn deze monumenten meegenomen uit Egypte naar Rome om uiteindelijk als kerktorens pils te dienen.

Hoewel velen zich daar niets van aantrokken had JHWH een hekel aan deze pilaren die door de zoonaanbidders werden opgericht.

Deuteronomium 16:22

Ook mag u geen gewijde steen voor uzelf oprichten, want dat haat de HEERE, uw God.

Tot slot, het offeren van kinderen

Dit is een van de meest storende praktijken in de aanbidding van de zonnegod.

Deze verschrikkelijke praktijk staat in verband met de aanbidding van de 'Vuur-zonnegod' Nimrod, Saturnus, Kronos, Moloch en Baäl. Nimrod is een vertegenwoordiger van het verslindende vuur aan wie menselijke slachtoffers, vooral kinderen, werden geofferd. Hij werd gezien als de grote kind- verslinder. Uiteraard was hij de eigenlijke vader van alle Babylonische goden en is daarom in die hoedanigheid nadien universeel erkend.

Als vertegenwoordigers van Moloch of Baäl waren kinderen één van de beste offers die je naar het altaar kon brengen. We hebben hier uitvoerig en deprimerend bewijs van, uit verslagen uit de oudheid... *“De Feniciërs offerden, volgens Eusebius, elk jaar hun geliefde en eniggeboren kinderen aan Kronos of Saturnus.”*

Maar waarom was het offeren van kinderen zo essentieel in de aanbidding van deze verschrikkelijke god? Wat voor goeds konden menselijke wezens ooit zien in het afslachten van hun eigen kinderen?

“...hij die tot het vuur naderde, zou een licht ontvangen van de godheid en haar goddelijke vuur louterde alle smetten vanuit vorige generaties, waardoor die werden weggewassen.”

Jeremia 32:35

Daarom moesten kinderen door het vuur gaan tot Moloch

Deuteronomium 12:30-31

Wees dan op uw hoede dat u niet, nadat zij van voor uw ogen weggevaagd zijn, in dezelfde valstrik komt, en dat u niet vraagt naar hun goden, door te zeggen: Zoals deze volken hun goden gediend hebben, zo zal ik het ook doen.

U mag ten aanzien van de HEERE, uw God, niet doen zoals zij! Want alles wat voor de HEERE een gruwel is, wat Hij haat, hebben zij voor hun goden gedaan. Zij hebben immers zelfs hun zonen en hun dochters met vuur verbrand voor hun goden.

Als JHWH een kerstboom ziet, ziet hij het offeren van kinderen aan de zonnegoden. Bij elke traditie die is afgeleid van de aanbedding van zonnegoden en waarbij wij hetzelfde doen en het aan Hem opdragen om Hem te aanbidden ziet Hij in plaats daarvan de afschuwelijke dingen die zijn gedaan ter ere van de zonnegoden. We hoeven vandaag de dag Kerstmis en Pasen niet te vieren. We kunnen al die tradities achter ons laten. Hoe emotioneel dat op dit moment ook mag zijn, denk je eens in hoe JHWH deze dagen en hun oorsprong ziet. Gelukkig heeft JHWH een veel betere oplossing; Zijn feesten!

Met het loslaten van de feestdagen van Kerstmis en Pasen geeft JHWH ons Zijn feesten, die we kunnen vinden in Leviticus 23. Dit zijn de échte dagen die voor eeuwig wijzen naar de échte Messias: Jesjoea!

In het voorjaar vieren we een week de gezette tijd van Pesach. Tijdens deze dagen valt ook het Feest van Ongezuurde Broden, we kunnen eten van het Pascha, en we hebben het Feest der Eerstelingen, de échte dag, op de échte kalender, waarop de Messias werd opgewekt.

Een poosje later volgt het feest Sjavoe'ot (Wekenfeest), dat we ook wel kennen als Pinksteren.

In de herfst krijgen we Bazuinendag, ook bekend als Jom Teroea.

Tien dagen later is het Grote Verzoendag, ook wel bekend als Jom Kippoer

En tenslotte is er het Loofhuttenfeest, ook wel Soekot genoemd. Dit feest duurt zeven dagen en heeft daarna nog een extra Achtste Dag.

Geleerden hebben ontdekt, aan de hand van de tijd waarop wordt vermeld dat de geboorte van Johannes de Doper plaatsvond, dat we uit kunnen rekenen rond welke tijd Jesjoea is geboren. Het zal geen verrassing zijn dat Jesjoea eigenlijk werd geboren tijdens één van de door God aangewezen feesttijden het Loofhuttenfeest (Soekot) en Hij werd op de Achtste Dag besneden, waarmee een prachtige illustratie van Gods heilsplan wordt gegeven, die alleen door God zelf kan zijn bedacht. Dus als je echt de geboorte van de Messias wilt vieren, verdiep je dan in Gods feesten, Zijn dagen, die Hij ons gaf om tot zegen te zijn. Voor het Loofhuttenfeest geldt vanuit Gods woord zelfs de oproep om vrolijk te zijn. Soms vinden mensen het verwarrend, en denken dat het Joodse feesten zijn. Maar onze Schepper noemt het Zijn feesten.

Leviticus 23:3

Spreek tot de Israëlieten en zeg tegen hen: De feestdagen van de HEERE, die u moet uitroepen, zijn heilige samenkomsten. Dit zijn Mijn[!] feestdagen

Hij gaf ons deze dagen om dichter bij Hem en bij elkaar te komen in liefde en gemeenschap. De dagen hebben ook een echte betekenis; Ze leren ons profetisch wat de Messias heeft gedaan en wat Hij nog gaat doen.

Terwijl Kerstmis en Pasen niet van God zijn, en elke christelijke symboliek volledig door mensen is bedacht en zelfs afgeleid van zonnegod-tradities. Op het moment dat je gaat deelnemen aan iets dat écht

is, iets dat écht gaat om het aanbidden van JHWH in Geest en in Waarheid, dan zul je iets gaan ervaren dat vanaf het begin voor Zijn volk was bestemd. Iets dat we helaas zijn kwijtgeraakt door de invloeden die JHWH verafschuwt.

We realiseren ons dat dit onderwijs erg uitgebreid was en waarderen het dat je tijd hebt genomen om dit materiaal te bekijken. Er is nog veel meer over te zeggen, maar we hopen dat dit onderwijs je tenminste in de goede richting heeft gewezen. Dat je het verlangen hebt om God lief te hebben met je hele hart, ziel en verstand op het pad dat Hij voor ieder van ons voor ogen heeft.

We hopen dat dit onderwijs je tot zegen is geweest en vergeet niet om alles te onderzoeken!

Sjalom, dat JHWH u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)